

HỒI THỨ BA

MẤY CUỘC THỬ SỨC GIỮA PHE MỘ DUNG VỚI TỬ LÃO Ở CÁI BANG

Kiều Phong thấy Phong Ba Ác đấu với lão tay dài đến dư trăm hiệp mà chưa phân thắng bại, trong lòng không khỏi khen thầm. Bang chúa lại nghĩ rằng: "Bản lĩnh Mộ Dung công tử còn hơn Phong Ba Ác một bậc thì cuộc tranh chấp này sẽ khó khăn lắm". Ba vị trưởng lão kia đứng đàng xa lược trận.

Bất luận lão tay dài được hay thua họ cũng không vào tiếp sức. Những người này lấy danh dự làm trọng, không bao giờ chịu mang tiếng là hai người xúm vào đánh một. A Bích cũng thấy Phong Ba Ác đánh mãi không được, trong bụng đâm lo, quay sang hỏi Ngọc Yến:

-Lão tay dài kia dùng bao gai làm khí giới, thế thì y thuộc về phái nào?

Vương Ngọc Yến chau mày, đáp:

-Môn võ này trong sách ta chưa xem qua. Còn đường quyền của y là "Thông ti quyền" và thủ pháp sử dụng bao gai là theo mười ba thế "Hồi đả nhuyễn tiên" của Phục Ngưu Sơn xen lẫn với tám mươi một đường "Tam Tiết côn" của nhà họ Nguyễn ở Hồ Bắc. Còn cái bao gai kia thì dường như tự y sáng chế ra.

Nàng nói mấy câu đó rất nhỏ, thế mà cũng lọt vào tai lão tay dài. Lão nguyên là dòng dõi Nguyễn gia ở Hồ Bắc. Môn "Tam Tiết côn" là một kỹ thuật gia truyền, sau vì lão phạm tội lớn mới thay họ đổi tên, quyết không sử dụng môn "Tam Tiết côn" nữa.

Gốc tích lão chưa hề ai biết, những điều sở học của lão từ thuở nhỏ vẫn giấu được mãi. Thế mà hôm nay lâm vào tình thế cấp bách, lão không giữ gìn được nữa, để lộ chân tướng. Nên vừa nghe Vương Ngọc Yến nói, bất giác lão giật mình rửa thầm: "Con nhãi này không biết sao nó lại hiểu rõ gốc tích của mình?"

Lão có biết đâu rằng Vương Ngọc Yến là người uyên bác vô cùng, tất cả những võ công các phái không môn nào là nàng không xem. Lão tưởng đến những điều mà lão che đậy mấy chục năm nay bị nàng khám phá ra nên không khỏi chột dạ. Giữa lúc đó, lão bị Phong Ba Ác đánh luôn mấy đao mà lão lâm vào tình thế không chống đỡ được, phải lùi lại ba bước.

Lão thấy Phong Ba Ác hươi đao chém tới liền phóng chân đá vào cổ tay Phong, nhưng đá trúng thế nào được. Phong Ba Ác vung đao chém vào chân bên trái lão.

Lão lại đá luôn chân bên phải ra theo thế "Uyên Ương liên hoàn", người vọt lên không. Phong Ba Ác thấy lão tuổi già mà chân tay mau lẹ chả kém gì hồi còn thanh niên, bất giác bật lên tiếng khen:

-Hay tuyệt!

Rồi vung quyền đâm vào đầu gối lão. Y thấy người lão đang lơ lửng trên không khó bề xoay chuyển, chắc mẩm cái đâm của mình nếu không làm cho lão rơi đầu gối thì cũng làm cho gãy xương. Phong Ba Ác thấy quyền mình đánh gần tới đầu gối mà đối phương chưa xoay trở được thì trong bụng mừng thầm.

Bất thành linh nghe tiếng gió vù vù, chiếc bao gai đã mở miệng ra nhắm đầu Phong Ba Ác chụp xuống. Y tính rằng mình có đánh được gãy chân lão thì lão cũng chụp được đầu mình, nên y đánh tạt ngang để gạt bao gai. Lão tay dài sẽ né đi một cái, bao gai chụp xuống tay y. Miệng bao gai lớn mà tay Phong Ba Ác nhỏ, chụp được thì dễ mà giữ được thì khó.

Phong Ba Ác co tay lại, rút được tay ra, nhưng thấy lưng bàn tay hơi đau tựa hồ bị kim đâm phải. Y nhìn lại bất giác giật mình vì thấy một con rết nhỏ bám trên lưng bàn tay. Con rết này nhỏ hơn rết thường nhưng khắp mình có vân ngũ sắc trông rất ghê sợ. Phong Ba Ác biết là nguy rồi, cố sức giựt mãi nhưng nó bám chặt quá không rút ra được.

Phong Ba Ác vội đưa đao sang tay trái rồi đập rất nhanh sống đao vào lưng bàn tay phải, con rết ngũ sắc lập tức co lại. Y bôn tẩu giang hồ đã nhiều, kiến thức rất rộng, biết rằng con rết đó không phải là vật tầm thường. Nhất là lại của bọn Tứ lão Cái bang thì tất nhiên là nguy hiểm vô cùng.

Y lập tức nhảy ra khỏi vòng chiến, móc ngay một viên thuốc giải độc bỏ vào miệng nuốt. Lão già tay dài cũng không đánh nữa mà thu bao gai về, đứng nhìn Vương Ngọc Yến, tự hỏi: "Sao con nhãi này lại biết ta thuộc phái Nguyên gia ở Hồ Bắc?" Bao Bất Đồng rất quan tâm, hỏi Phong Ba Ác:

-Tứ đệ thấy thế nào?

Phong Ba Ác vẫy tay hai cái vẫn không thấy gì khác lạ, không hiểu ra sao, bèn đáp:

-Con rết nhỏ ngũ sắc này đối phương giấu ở trong bao gai, chắc là có điều kỳ dị nhưng chưa thấy gì...

Vừa nói tới đó bỗng kêu rú lên một tiếng rồi ngã vật ra. Bao Bất Đồng vội nâng dậy, hỏi luôn mấy câu:

-Sao vậy? Sao vậy?

Phong Ba Ác mặt mũi cứng đờ, cười nói rất khó. Bao Bất Đồng cả kinh, vội đưa tay ra điểm vào huyệt "trửu tiết" nơi cổ tay và sáu đường huyệt đạo ở ba chỗ trên

bả vai để giữ cho chất độc khỏi chạy ngược lên. Nhưng nọc độc này đi rất nhanh, so với nọc rắn còn lẹ hơn nhiều.

Phong Ba Ác cảm thấy da thịt toàn thân đều cứng nhắc, muốn mở miệng mà chỉ ú ớ. Bao Bất Đồng thấy nọc độc cực kỳ lợi hại, nghĩ rằng không còn cách nào chữa được nữa. Y vừa thương vừa giận, gầm lên một tiếng, nhảy xổ vào đánh lão dài tay. Lão lùn mập tay cầm cây cương trượng kêu lên:

-Theo kiểu đánh luân phiên, giờ đến lượt ta tử thí với anh hào Cô Tô.

Nói rồi rút cương trượng ra nhằm Bao Bất Đồng vụt xuống. Cây cương trượng của lão rất nặng, nhưng lão cầm coi lẹ như không mà đòn đánh rất là linh động, chẳng khác gì cầm một thanh trường kiếm. Bao Bất Đồng tuy đau thương phần uất nhưng gặp đối thủ là một đại kinh địch nên không dám sơ hở.

Y chỉ muốn bắt sống một nhân vật trọng yếu của đối phương để bức bách lão tay dài đưa thuốc giải độc ra cứu cho Phong Ba Ác tử đệ. Y liền dùng thủ pháp "Cầm Long thủ" do những khe hở cây phương trượng phóng tới. A Châu, A Bích đứng hai bên Phong Ba Ác, nước mắt chạy quanh, luôn miệng gọi:

-Tứ ca! Tứ ca!

Vương Ngọc Yến am hiểu rất nhiều cả văn lẫn võ nhưng không biết một tí gì về cách sử dụng cũng là cách điều trị các chất độc, trong lòng hối hận vô cùng. Nàng than thầm: "Hôm ấy mình đã mở Võ kinh và Y học, trong đó có nói về cách trị độc rất nhiều, mình cứ tưởng không cần đến nên không xem qua. Giả tử lúc đó mình để mắt tới nhớ được ít nhiều thì bây giờ đâu đến nỗi chịu bó tay nhìn Phong tứ ca chết bất đắc kỳ tử."

Kiều Phong thấy Bao Bất Đồng cùng lão lùn mập giao đấu mỗi lúc một hăng, không thể trong chốc lát mà phân thắng bại được, liền quay sang bảo lão tay dài:

-Trần trưởng lão! Xin trưởng lão lấy thuốc cho vị Phong tứ gia kia giải độc.

Lão tay dài ngạc nhiên, nói:

-Thưa Bang Chúa! Y là người rất vô lễ, võ công cũng không phải tay vừa. Cứu sống cho y tức là di họa về sau.

Kiều Phong gật đầu, nói:

-Trưởng lão nói đúng đó! Nhưng bọn ta chưa gặp chủ nhân đã giết chết thuộc hạ, không khỏi mang tiếng cậy mạnh hiếp yếu. Theo ý ta thì nên giải cứu cho y rồi đến đâu hay đến đó.

Lão tay dài hậm hực nói:

-Mã phó bang chúa rõ ràng bị gã tiểu tử họ Mộ Dung sát hại. Đã gọi là báo thù rửa hận thì còn nói chi đến chuyện nhân nghĩa nữa.

Kiều Phong thoáng lộ vẻ không bằng lòng, nói:

-Bây giờ trưởng lão hãy lấy thuốc giải độc ra đã. Ngoài ra có điều gì sẽ giải quyết sau cũng chưa muộn.

Lão tay dài dù không muốn nhưng cũng không dám trái lệnh Bang Chúa, móc trong bọc ra một cái bình nhỏ, cầm lại đưa cho A Châu, A Bích và nói:

-Bang Chúa ta lấy nhân nghĩa làm đầu, ta vâng lệnh người lấy thuốc giải độc cho đây. Bọn người cầm lấy.

A Bích cả mừng chạy đến trước mặt Kiều Phong cung kính thi lễ, lại tỏ lời vạn phúc cùng lão tay dài rồi nói:

-Đa tạ Kiều Bang Chúa! Đa tạ trưởng lão!

Nàng đón lấy cái bình nhỏ rồi hỏi:

-Xin trưởng lão chỉ bảo cho cách dùng thuốc này thế nào?

Lão tay dài đáp:

-Hút hết nước độc chỗ vết thương ra rồi đắp thuốc này vào.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

-Nước độc không hút hết thì rịt thuốc này vào cũng chẳng ích gì, điều đó cần phải nhớ kỹ.

A Bích vâng lời chạy lại kéo tay Phong Ba Ác ra, há miệng toan hút nước ở vết thương trên lưng bàn tay cho y. Lão tay dài vội kêu lên:

-Hãy khoan!

A Bích còn đang ngạc nhiên chưa hiểu thì lão tay dài lại nói tiếp:

-Đàn bà con gái hút không được.

A Bích má ửng hồng, hỏi:

-Sao con gái lại không hút được?

Lão tay dài đáp:

-Con rết độc này thuộc về âm hàn. Con gái cũng là âm, âm độc mà lại thêm khí âm vào thì chất độc càng tăng thêm.

A Bích, A Châu, Vương Ngọc Yến ba người nửa tin nửa ngờ lời nói có vẻ cổ quái nhưng cũng không phải hoàn toàn vô lý. Nếu trên chất độc lại tra thêm chất độc khác vào thì quả là nguy hiểm. Khốn nỗi bên mình chỉ có Bao Bất Đồng là đàn ông thì hiện giờ đang kịch đấu với gã lùn mập. Bên trượng, bên chưởng qua lại vun vút, dễ gì bỗng chốc ngừng tay thôi được. A Châu cất tiếng gọi to:

-Tam ca ơi! Hãy tạm bãi chiến về giải cứu tứ ca đã.

Nhưng Bao Bất Đồng cùng gã lùn mập võ công suýt soát nhau, giao đấu đương hăng, một người muốn dừng tay ngay sao được. Hai tay cao thủ bản lĩnh ngang nhau, đòn nào cũng chí mạng, bên nào sơ hở một tí có thể mất mạng ngay. Bao Bất Đồng nghe tiếng A Châu gọi tưởng rằng bệnh thế Phong Ba Ác biến chuyển, trong

lòng rất là nóng nảy, cố đánh vài đòn để thoát ra khỏi sự ràng buộc của đối phương.

Lão lùn đánh với Bao Bất Đồng đã dư trăm hiệp, tuy bản lĩnh tương đương nhưng một bên dùng khí giới to lớn, một bên tay không, kể ra thì chưa phân thắng bại, nhưng hơn kém mười đòn liên hoàn tuyệt kỹ đều bị Bao Bất Đồng nhất gạt được hết. Lão biết rằng còn đánh dằng dai mình tất bị thua nên không chờ đến lúc Bao Bất Đồng chuyển sang thế tấn công mạnh mẽ, lão phải dùng toàn lực giữ thế quân bình.

Trong Tứ lão ở Cái Bang, mỗi người đều có một sở trường riêng, so với những tay cao thủ các môn phái khác thì hơn hẳn, không như bọn Chử Bảo Côn, Tư Mã Lâm phái Thanh Thành hay Diêu Bá Đương ở Trần gia trại để Bao Bất Đồng hạ được một cách dễ dàng, còn đối với lão lùn này thì muốn thắng được cũng phải chật vật.

Bao Bất Đồng cố sức tấn công, tuy chiếm được phần hơn, song muốn thắng hẳn, thì còn phải chờ cho công lực của đối phương sút kém hẳn, mà lão lùn này thì lại thật dai sức. Kiều Phong thấy Vương Ngọc Yến, A Châu, A Bích ba cô đều lộ vẻ cực kỳ lo sợ, lại nhớ đến con rết độc vô cùng của Trần trưởng lão, Bang Chúa không biết lời Trưởng lão bảo con gái không hút được chất độc là thực hay giả.

Ông nghĩ thầm: "Thuộc hạ mình thì thiếu gì trai tráng nhưng việc hút nọc độc có quan hệ đến tính mệnh họ, không tiện sai người bản bang đi hút nọc độc cho đối phương. Thà rằng sai thuộc hạ tấn công bên địch tình thế nguy hiểm gấp trăm, họ cũng không dám oán hận, chứ hạ lệnh cho thuộc hạ mạo hiểm đi cứu trợ kẻ thù thì không đời nào Bang Chúa dám mở miệng truyền ra". Kiều Phong vốn là người nghĩa hiệp, liền nói:

-Ta là đàn ông, để ta đi hút nọc độc cứu Phong tứ ca cũng được.

Nói xong, chạy lại bên Phong Ba Ác. Đoàn Dự thấy Vương Ngọc Yến nét mặt buồn rầu, những muốn đến hút nọc độc cho Phong Ba Ác, nhưng chàng nghĩ rằng mình đã là anh em kết nghĩa với Kiều Phong mà tự mình đi làm ngày thì không phải lẽ, tuy chàng thấy Kiều Phong gọi Trần Trưởng lão lấy thuốc giải độc cho đối phương nhưng chưa biết rõ đó là chắc tình hay là trá ý. Bây giờ lại thấy Kiều Phong chạy đến bên mình Phong Ba Ác mới biết rõ là Tam ca chân tâm muốn cứu y, chàng vội nói:

-Xin đại ca để tiểu đệ làm thay cho.

Vừa nói vừa cất bước theo phép "Lãng Ba vi bộ" lạng mình đi một cái đã lên trước Kiều Phong, nâng tay Phong Ba Ác lên toan đặt miệng vào chỗ bị thương hút ra. Lúc này lưng bàn tay Phong Ba Ác đã đen lại, hai mắt mở thao láo và mí mắt đã cứng đờ không nhắm lại được nữa.

Năm đầu ngón tay Đoàn Dự nặn vào cổ tay Phong Ba Ác, hấp lực của "Chu Cáp Thần công" tự nhiên hút nước ra. Miệng Đoàn Dự còn cách vết thương đến nửa thước đã thấy nước đen rỉ ra. Chàng giật mình nghĩ thầm: "Ta hãy chờ nước đen ra hết rồi sẽ hút hay hơn."

Ai ngờ Đoàn Dự đã nuốt đôi "Chu Cáp", nó là khắc tinh của tất cả các chất độc trên thế gian, nên da hai người vừa chạm vào nhau, Đoàn Dự không kịp hãm hấp lực thì tự nhiên chân khí của Phong Ba Ác bị hút vào thân thể Đoàn Dự. Nhưng Phong Ba Ác bị thương, trúng độc rất nặng nên huyết độc tiết ra trước. Mọi người đang lúc kinh nghi, đột nhiên Phong Ba Ác trở mình rồi nói:

-Xin đa tạ!

Bọn Vương Ngọc Yến cả mừng. A Châu nói:

-Tứ ca! Tứ ca đã nói được ư?

Lúc này máu đen đã nhạt, dần dần biến thành sắc tía, chảy ra một lúc, rồi lại biến thành sắc đỏ thẫm. Chờ cho đến lúc sắc huyết ra tươi như huyết người khỏe, Phong Ba Ác cất tay lên như đã bình phục. Y nói năng, cử động như thường được liền chấp tay vái Đoàn Dự, nói:

-Đa tạ công tử đã cứu tôi thoát chết!

Đoàn Dự vội vàng đáp lễ, nói:

-Xá chi một việc nhỏ mọn mà tứ ca phải bận tâm.

Phong Ba Ác cười, nói:

-Công tử coi việc nhỏ nhưng trong thâm tâm tôi thì cứu mạng lại là việc lớn.

Nói xong, y cầm lấy cái bình nhỏ trong tay A Bích ném tới trước mặt Trần trưởng lão, nói:

-Đây, ta trả thuốc giải độc cho mi!

Y lại vòng tay, nói với Kiều Phong:

-Kiều Bang Chúa nhân nghĩa hơn người, Phong Ba Ác rất bội phục. Bang Chúa quả nhiên xứng đáng là bậc thủ lĩnh một đại bang lớn nhất trong võ lâm.

Kiều Phong cũng vòng tay đáp lễ, nói:

-Không dám! Không dám!

Phong Ba Ác tạ ơn hai người rồi lượm thanh đơn đao lên, tay trái trở vào Trần trưởng lão, nói:

-Bữa nay ta chịu thua mi, để lần khác ta sẽ tử thí với mi. Hôm nay không đấu nữa.

Trần trưởng lão mỉm cười, đáp:

-Xin vâng!

Phong Ba Ác quay người, nói với vị cầm giản trong tay:

-Tôi xin lãnh giáo các hạ mấy hiệp!

A Châu, A Bích cả kinh, đồng thanh can rằng:

-Tứ ca ơi! Không được đâu! Hôm nay trong mình tứ ca chưa được bình phục hẳn.

Phong Ba Ác kêu lên:

-Có người đấu mà mình không đấu thì thật là uổng.

Vừa nói vừa huy động đơn đao chém vào lão cầm giản. Trưởng lão này thấy y vừa mới mười phần chết chín, dè dặt trong chớp mắt y đã hùng hổ như rồng tranh cộp đấu, hạng hung hãn này ở đời hiếm có. Lão cầm giản râu mày bạc phơ. Trong Tứ lão Cái bang thì lão nhiều tuổi nhất, nổi tiếng đã mấy chục năm.

Trong đám giang hồ, lão chưa thấy ai liều mạng như Phong Ba Ác nên không khỏi chột dạ vì người ta thường nói rằng: "một người liều mạng muôn người địch không lại. Đối với thường còn thế, huống chi Phong Ba Ác lại là một tay ghê gớm."

Lão râu bạc sử một cây thiết giản biến hoá vô cùng, còn cây cương tiên thì ngoài công dụng đánh, quét, đâm, nó còn là một thứ khí giới kỳ dị để khoá tay bắt người. Nhưng vì lão khiếp sợ nên bản lĩnh cũng giảm đi vài phần, thành ra vẫn phải giữ thế đón đỡ chứ không khởi thế công được.

Kiều Phong sẽ chau mày, nghĩ thầm: "Gã Phong này thật không biết điều chút nào. Đoàn hiền đệ vừa có hảo ý cứu mạng cho y, thế mà y lại gây sự ngay với phe mình". Còn Trần trưởng lão (nguyên trước lão họ Nguyễn, sau lão mạo nhận họ Trần nhưng không ai biết) tay cầm bao gai, hết nhìn Ngọc Yến lại nhìn Đoàn Dự, trong bụng nghĩ thầm: "Đôi thanh niên nam nữ này không biết lai lịch chúng ra sao mà xem ra có điều bất lợi cho mình."

Bên địch, cả hai gã Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác đều có vẻ thắng thế, nhưng không phải chỉ trong chớp mắt đã phân được thua. Những tay cao thủ tỷ thí với nhau biến ảo vô cùng. Chỉ một thế đánh hay hay dở là có thể biến đổi cục diện.

Cả bốn người đang đấu đều gia tâm cẩn thận không dám chểnh mảng, người ngoài đang chăm chú theo dõi. Đoàn Dự rất thính tai, chợt nghe thấy mé đông có nhiều tiếng chân người chạy nhanh đến, mé bắc cũng có một toán đông hơn lại gần. Đoàn Dự nói khẽ với Kiêu Phong:

-Đại ca, có nhiều người sắp đến.

Lúc này Kiêu Phong cũng nghe thấy rồi, gật đầu nghĩ thầm: "Bọn này chắc là phe địch chứ không phải phe mình, đại khái là bọn thủ hạ Mộ Dung công tử". Bang Chúa nghĩ vậy, trong lòng không khỏi băn khoăn lo ngại, đoán rằng chắc họ cho hai gã Bao, Phong đấu dằng dai với mình rồi họ đưa người đến bao vây khó mà thoát thân được.

Bang chúa nghĩ vậy nhưng vẫn giữ nét mặt rất trấn tĩnh, tìm cách mật truyền hiệu lệnh cho những người võ công kém cỏi theo hướng tây và hướng nam rút lui trước, còn mình và bốn trưởng lão cùng Tưởng đà chúa đi đoạn hậu. Thốt nhiên, ở

mé tây và mé nam cũng đều có tiếng chân người, thì ra bốn mặt, tám phương đều thụ địch. Kiều Phong nói nhỏ:

-Tưởng đà chúa! Mặt nam nhẹ hơn cả, hễ đà chúa thấy ta ra hiệu thì lập tức xuất lĩnh mọi người hướng về mé nam mà rút.

Tưởng đà chúa vâng lời. Giữa lúc ấy, ở sau khóm hạnh phía đông có dư ba mươi người chạy ra, người nào cũng đầu bù tóc rối, ăn mặc rách rưới, kẻ cầm binh khí, người cầm mảnh bát, gậy tre, mà toàn là dân chúng Cái bang cả. Rồi đến phương bắc lại có vài chục người Cái bang đi đến, người nào cũng vẻ mặt nghiêm trọng.

Họ trông thấy Kiều Phong mà không thi lễ. Trái lại, dường như họ coi là cừu địch. Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác thốt nhiên thấy dân chúng Cái bang xuất hiện không khỏi phập phồng lo sợ và đều tự hỏi: "Phải làm thế nào cứu thoát được Vương cô nương, A Châu, A Bích?"

Kiều Phong lại càng kinh ngạc hơn nữa vì số đông dân chúng này là hàng đệ tử trung cấp, bình nhật họ rất kính trọng mình, mới trông thấy mình đằng xa họ đã chạy đến thi lễ, mà sao bữa nay họ lại thay đổi thái độ một cách đột ngột, không thềm chào Bang Chúa lấy một tiếng.

Kiều Phong còn đương nghi hoặc thì mé tây và mé nam cũng có mấy chục dân Cái bang kéo ra. Sau nữa, cả bốn phương đông, tây, nam, bắc họ lục tục kéo ra đông như nước chảy. Chỉ trong khoảnh khắc là khu đất trống trong rừng hạnh đã chật ních những người.

Kiều Phong trông qua một lượt thì có đến chín phần mười dân Cái bang kéo đến Vô Tích, mà sao ba vị đà chúa Đại Nhân, Đại Trí, Đại Dũng không có mặt ở đây. Ngoài ra, mấy tên tổng quản lý trong bang là những người thuộc cấp chỉ huy cũng không thấy xuất hiện. Kiều Phong lại càng lo sợ, tay đấm mồ hôi mà ông không biết.

So với những lúc gặp cường địch hung hãn, ông cũng không đến nỗi sợ hãi như bữa nay. Ông tự hỏi: "Phải chăng Cái bang phát sinh nội loạn và các con em đều phản ta rồi?" Ông là chúa tể một bang, coi sự thành bại, thịnh suy của Cái bang còn trọng hơn cả thanh danh và sự sinh tử an nguy cho chính mình ông.

Mấy trăm dân chúng lặng lẽ đến bao vây bốn mặt, rõ ràng là trong Bang đã xảy ra biến cố lớn, có điều Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác còn đang kịch chiến chưa ngừng, lại còn bọn Vương Ngọc Yến đứng bên, vì vương có người ngoài nên không tiện nói ra. Trần trưởng lão thốt nhiên kêu lên:

-Kết "Đả cầu trận"!

Bốn mặt đông, tây, nam, bắc, mỗi mặt mười người hay hai chục người, binh khí khác nhau ra bao vây xung quanh Bao Bất Đồng và lão lùn vào giữa. Bao Bất

Đồng thấy bên địch đông người quá mà mỗi phe có một kỹ thuật riêng, nếu họ hợp lại bao vây, tất mình sẽ bị loạn đao phân thân muôn đoạn...

Trong khoảnh khắc, Bao Tam thấy bốn mặt đều có dân Cái bang bày thành trận thế rất là nghiêm ngặt, y tự nghĩ: "Nếu mình cùng Phong Ba Ác mở đường tháo thân, may ra mình thoát chết, còn Phong Ba Ác vừa trúng độc, hao tổn nguyên khí thì thế nào cũng bị trọng thương, nhất là muốn cứu ba nàng Vương Ngọc Yến, A Châu, A Bích. A Châu thì lại khó hơn một tầng nữa. Bây giờ tốt hơn hết là chịu thua để xin bãi chiến."

Nên nhớ rằng chỉ có hai người đấu với toàn lực Cái bang mà chịu thua cũng không thương tổn thanh danh chút nào, nhưng Bao Bất Đồng là người cố chấp, điều gì mà người ta cho là phải thì y hay làm phản lại. Còn Phong Ba Ác lại coi đánh nhau hơn là tính mạng, gã chỉ cần được chiến đấu, bất luận thua, được, phải, trái gã cũng chẳng quan tâm. Nên trông thấy thế kém rõ ràng mà hai gã Bao, Phong vẫn ham đánh, không chịu khuất phục chút nào. Ngọc Yến nói:

-Bao tam ca! Phong tứ ca! Không xong rồi! Tuy ta hiểu phép "Đả cầu trận" của Cái bang nhưng không đủ lực lượng nên không làm gì được họ đâu. Trên thế gian chỉ còn phép "Lục Mạch Thần kiếm" và "Hàng Long Thập bát chưởng" là phá được họ mà thôi! Vậy hai vị hãy dừng tay!

Đoàn Dự nghe Ngọc Yến nói "Lục Mạch Thần kiếm" của mình phá được "Đả cầu trận", lòng chàng run lên. Bất giác trong bụng thành ra phân vân tự hỏi: "Giả tử bọn thủ hạ Kiều đại ca bắt Vương cô nương thì ta đứng về phe nào bây giờ?" Rồi chàng quyết định: "Dân chúng Cái bang đấu với Bao Bất Đồng thì ta đứng ngoài xem, nếu chúng đụng đến Vương cô nương thì tất ta phải ra tay". Phong Ba Ác nói:

-Hãy đánh một lúc nữa, nếu không được hãy chịu thôi.

Vì đáp lời Vương Ngọc Yến thành ra phân tâm một chút. Bỗng xẹt một tiếng, gã bị lão râu lạc cầm giản phát ngang trúng bả vai. Những răng giản đâm vào làm cho máu chảy đầm đìa. Gã tức mình chửi luôn:

-Quân chó đẻ! Đánh đòn này lợi hại quá!

Chát! Chát! Chát! Gã chém luôn ba nhát để cho hai bên cùng chết. Lão râu bạc kinh hãi, nói:

-Người với ta có thâm thù gì đâu mà người liều mạng đến thế?

Nói xong, giữ vững môn bộ không tấn công nữa. Trần trưởng lão quát lên:

-Các anh em mặt nam đến xin cơm đấy ư? Trời ơi là trời ơi!...

Thực ra đó là hiệu lệnh hô người tấn công. Bỗng nghe thấy mấy chục người Cái bang ở mặt nam đều tuốt binh khí ra, chỉ còn chờ Trần trưởng lão dứt câu ca là xông vào. Kiều Phong đã biết "Đả cầu trận" cực kỳ lợi hại. Khi cả bốn góc đã xô

lên thì không ngăn cản được nữa. Nếu không giết hại hoặc đánh tử thương đối phương thì họ quyết không lùi bước. Ông không muốn trước khi kiểm tra rõ ràng chân tướng Mộ Dung công tử đã kết mối thâm cừ, liền vẩy tay quát lên:

-Hãy khoan!

Ông lánh mình đi một cái đã đến sát bên Phong Bá ác, đưa tay trái ra chụp trước mặt gã. Phong Bá ác né sang bên phải để tránh. Kiều Phong thuận thế liền chụp lấy cổ tay gã, cướp lấy thanh đơn đao. Vương Ngọc Yến la lên:

-Kiều Bang chúa ra đòn "Thuởng châu tam thức" trong thế "Long trảo thủ" thật là tuyệt! Bao tam ca phải cẩn thận! Đối phương huých khuỷu tay trái vào trước ngực, bàn tay phải chém xuống sau lưng và tay trái chụp vào huyệt "Khi bộ" tam ca. Đó là thế "Bái thiên thành vũ" trong phép "Long trảo thủ".

Miệng nàng nói tới đâu thì Kiều Phong động thủ tới đó, thành ra nàng vừa dứt lời thì cử động của Kiều Phong cũng vừa xong. Bao Bất Đồng cảm thấy toàn thân đau buốt không nhúc nhích được. Y tức giận kêu lên:

-Thế "Bái thiên thành vũ" thật là lợi hại! Đại muội nương! Muội nương nói vừa đúng, không sớm không muộn chút nào thì còn làm gì được nữa. Giả tử nói sớm hơn một chút có phải ta kịp phòng bị không.

Ngọc Yến xịu mặt, đáp:

-Nhưng võ công ông ta ghê quá! Trước khi ra tay chưa thấy triệu chứng gì nên tôi không biết trước, thế mới bực mình.

-Bực mình! Làm gì mà bực mình? Hôm nay bọn ta thua, về đến Yến tử ổ thì mất mặt.

Y quay lại nhìn Phong Ba Ác, cũng thấy gã đứng đực người ra. Nguyên lúc Kiều Phong cướp đơn đao tiện đà điểm huyệt luôn, không thì y đâu có chịu ngừng tay. Trần trưởng lão thấy Bang chúa đã kiềm chế hai gã Bao, Phong trước khi mình dứt tiếng nên bỏ dở câu ca ra lệnh. Tứ lão Cái bang cùng các tay cao thủ thấy thủ pháp Kiều Phong tuyệt diệu không thể tưởng tượng được nên đều bội phục vô cùng. Kiều Phong giải huyệt cho Bao Bất Đồng Cùng Phong Ba Ác rồi nói:

-Xin hai vị tùy tiện.

Bao Bất Đồng càng lấy làm quái dị, y biết rằng võ công mình so với Kiều Phong còn thua xa. Bên địch chưa dùng đến "Đả cầu trận" và Tứ lão cũng chưa liên hiệp tấn công, chỉ mình ông ta đã thắng dễ như chơi. Y biết rằng còn nói nữa chỉ tổ thêm bực mình mà thôi, liền lảng lạng lùi lại đến bên Vương Ngọc Yến. Nhưng Phong Ba Ác vẫn chưa chịu, nói:

-Kiều Bang chúa! Võ công tôi không bằng Bang chúa thật, nhưng tôi vừa bị Bang chúa đánh bất thành linh không kịp đề phòng, nên tôi chưa tâm phục.

Kiều Phong, nói:

-Đúng thế! Quả tôi đã tấn công vào lúc Phong tứ ca không phòng bị. Bây giờ chúng ta lại thử vài hiệp, tôi đón tiếp đơn đao của tứ ca đây!

Vừa nói xong, Kiều Phong chụp tay lên không, một luồng khí làm lật thanh đơn đao dưới đất rồi bắn vọt lên, tựa hồ như tự nó biết nhảy vào tay Kiều Phong. Kiều Phong giơ năm ngón tay ra bắt lấy đưa cho Phong Ba Ác. Bây giờ Phong Ba Ác thất kinh, hỏi:

-Phải chăng đó là "Cầm Long công"? Trên thế gian quả có người biết môn võ kỳ diệu này?

Kiều Phong mỉm cười, đáp:

-Tại hạ cũng mới học, không bỏ làm trò cười cho tứ ca!

Kiều Phong nói xong, quay nhìn Vương Ngọc Yến thử xem một bậc tinh thông võ nghệ như cô đối với môn tuyệt kỹ đã khiến đời người đều sợ hãi, xem nàng có phê bình gì không. Nhưng Ngọc Yến không nói gì, dường như nàng đang có tâm sự riêng, nên không để ý gì đến kỳ công của Kiều Phong. Phong Ba Ác lắc đầu, nói:

-Tôi đấu với Bang chúa không nổi vì võ công cao thấp cách xa nhau nhiều, đánh nhau cũng không ăn thua gì. Xin khất Bang chúa đến lần sau.

Phong Ba Ác tuy mặt mũi xấu xa nhưng tính tình khoái đạt, thua trận xong, tuyệt nhiên gã không mảy may thẹn thùng gì cả. Đúng là được cũng vui mà thua cũng vui, chỉ mong có người đánh nhau với mình là mãn nguyện. Chuyện thua hay được đối với gã chẳng có gì quan hệ. Gã bắt tay từ biệt Kiều Phong rồi quay với Bao Bất Động:

-Tam ca! Tôi nghe nói công tử đến chùa Thiếu Lâm, ở đó đông người lắm, chắc thế nào cũng được một phen đánh nhau thoả thích. Vậy tôi qua đó trước rồi tam ca sẽ tới sau.

Gã chỉ sợ lỡ mất cuộc đấu, rồi không chờ Kiều Phong trả lời, đi ngay. Bao Bất Động nói:

-Đi thôi là tôi cũng đi thôi! Đánh không bằng người... hề... mặt mũi dị dáng. Luyện thêm mười năm... hề... cũng vẫn còn thua. Chi bằng ta thôi... hề... cứ chịu là xong.

Y ca xong rồi cũng vui vẻ đi ngay, thì ra cuộc bại trận vẫn chẳng để cho y yên tâm. Ngọc Yến nhìn A Châu, A Bích hỏi:

-Tam ca, tứ ca đi cả rồi, bây giờ bọn ta đi đâu?

A Châu cúi đầu, đáp:

-Hãy về thành Vô Tích đã!

Ba nàng quay sang nói với Kiều Phong:

-Kiều Bang chúa! Ba chúng tôi cũng đi đây.

Kiều Phong gật đầu, đáp:

-Xin ba vị cứ tự nhiên.

Ngọc Yến vừa toan trở gót thì mé đông có một người Cái bang tướng mạo thanh nhã bước ra, hỏi Kiều Phong:

-Kiều Bang chúa! Mã Phó Bang chúa bị thảm tử, mối thù lớn chưa báo, sao Bang chúa đã tha bọn địch?

Người đó nói câu này tựa như hạch lạc, hai mắt quắc lên, tuyệt không ra vẻ một người thuộc hạ. Kiều Phong đáp:

-Bọn ta từ Lạc Dương xuống Giang Nam, chủ ý để báo thù cho Mã nhị ca, nhưng ta dò la mãi thì kẻ hung thủ sát hại nhị ca chưa chắc đã phải là Mộ Dung công tử.

Y tên gọi là Thập Phương tú tài Toàn Quang Thanh, là người túc trí đa mưu, võ nghệ cao cường. Địa vị y ở Cái bang cũng ngang với vị đà chúa của bốn đại trưởng lão. Y trông nom về Đại trí phân đà và cũng vào hạng tôn trọng ở trong Bang. Nhưng bất luận địa vị y quan hệ đến đâu cũng không thể bì với Bang chúa được.

Tuy y giải thích các công việc cho mọi người nghe, song dưới con mắt uy nghiêm của Kiều Phong, ai ai cũng phải cúi đầu. Kiều Phong thấy y to gan, dám tỏ ta bướng bỉnh với mình, trong dạ không khỏi băn khoăn. Thập Phương tú tài Toàn Quang Thanh hỏi:

-Bang chúa nhận xét thế nào mà bảo vậy?

Ngọc Yến sắp đi thì lại thấy người Cái bang đả động việc Bang chúa họ Mã bị hại và bọn họ đều ngờ cho Mộ Dung Phục, chỉ có Kiều Phong bảo hung thủ có thể là người khác. Ba nàng rất băn khoăn cho Mộ Dung Phục nên đứng ra một bên để nghe hai người tranh luận. Kiều Phong lại nói:

-Đó là ta phỏng đoán như vậy thôi chứ chưa tìm được bằng cứ chắc chắn.

Toàn Quang Thanh nói:

-Không biết Bang chúa phỏng đoán thế nào còn bọn thuộc hạ chúng tôi tưởng rõ ràng lắm rồi!

Kiều Phong lại nói:

-Lúc ta ở Lạc Dương mới nghe Mã nhị ca bị chết về môn "Toả hầu cầm nã thủ" có nhớ đến chủ trương "gậy ông đập lưng ông" của nhà Mộ Dung, nên ta cũng nghĩ như các người: môn "Toả hầu cầm nã thủ" của Mã nhị ca khắp thiên hạ không ai bì kịp, trừ nhà Mộ Dung ra, không còn người nào là có thể dùng tuyệt kỹ của Mã nhị ca để hạ sát y.

Toàn Quang Thanh nói:

-Đúng thế!

Kiều Phong lại nói:

-Nhưng từ lúc ta đến Giang Nam mới nhận ra rằng chúng ta suy luận chưa chắc đã đúng, ở trong dường như còn có điều khuất khúc.

Toàn Quang Thanh nói:

-Bang chúa bảo là bên trong còn có điều khuất khúc, vậy xin Bang chúa nói rõ cho chúng tôi nghe.

Kiều Phong thấy bọn thuộc hạ có vẻ mặt khác thường nhưng chưa biết rõ bên trong có điều gì biến cố quan trọng, liền hỏi:

-Còn hai vị trưởng lão phụ trách việc truyền công chấp pháp đâu?

Toàn Quang Thanh đáp:

-Bữa nay bọn thuộc hạ không thấy hai vị trưởng lão đó đâu cả.

Kiều Phong lại hỏi:

-Còn ba vị đà chúa Đại Nhân, Đại Trí, Đại Dũng hiện ở đâu?

Toàn Quang Thanh ngoảnh đầu về phía bên tây bắc, hỏi một tên đệ tử rằng:

-Trưởng Toàn Tường! Đà chúa bọn người sao không tới đây?

Trưởng Toàn Tường ấp úng đáp:

-Dạ... dạ... tôi không biết!

Kiều Phong vốn biết Toàn Quang Thanh ở Đại Trí phân đà là một gã lăm mưu nhiều kế, hành động rất kín đáo, nguyên là một tay thuộc hạ rất đắc lực của mình. Nhưng nếu y mưu đồ biến loạn thì cũng là tay địch thủ rất lợi hại. Ông thấy Trưởng Toàn Tường lộ vẻ hổ thẹn, nói năng ấp úng, mắt không dám nhìn thẳng vào mình, liền quát hỏi:

-Trưởng Toàn Tường! Có phải mi đã hạ sát đà chúa ở phân đà mi rồi không?

Trưởng Toàn Tường cả kinh, vội đáp:

-Không! Không! Đà chúa tôi rõ ràng có ở đây, chưa chết! Chưa chết! Điều đó không liên quan gì đến tôi, không phải tôi làm.

Kiều Phong dần giọng hỏi:

-Vậy thế ai làm?

Tuy giọng nói không to lắm nhưng rất oai nghiêm. Kiều Phong ở Cái bang dùng cả ân, uy để cai quản thuộc hạ. Bọn thuộc hạ rất yêu mến, kính sợ ông. Trưởng Toàn Tường đột nhiên bị ông hỏi vặn, bất giác run sợ đưa mắt nhìn Toàn Quang Thanh.

Kiều Phong xử đoán mọi việc rất mau lẹ. Ông biết ngay là cuộc biến loạn đã thành hình. Những người giữ chức vụ quan trọng là truyền công chấp pháp đã lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Thời cơ không chụp lấy cho mau để sống sឹង sẽ đi mất. Ông xây người lại, hỏi Tứ lão:

-Bản bang phát sinh biến cố đầu đuôi thế nào, xin bốn vị trưởng lão nói cho ta hay?

Tứ lão người nọ nhìn người kia, không ai chịu trả lời trước. Kiều Phong biết ngay rằng họ đều có tham dự vào cuộc này. Ông liền mỉm cười, nói:

-Trong bản bang từ ta trở xuống, ai ai cũng lấy nghĩa khí làm trọng.

Đến đây bất thành linh lùi lại hai bước, mỗi bước dài đến hơn trượng. Người khác thì dù có lao về phía trước cũng không nhanh được đến thế và bước chân cũng không dài rộng được như vậy. Kiều Phong lùi hai bước, chỉ còn cách Toàn Quang Thanh có vài ba bước. Ông xoay mình một cái và vung tay phải lên nhưng đồng thời quơ tay trái ra nắm trúng được hai huyệt "Trung đình" và "Cửu vĩ" Toàn Quang Thanh.

Võ nghệ Toàn Quang Thanh đứng vào hạng nhất Cái bang, không kém gì Tứ lão nhưng chưa kịp trở tay thì đã bị Kiều Phong nắm giữ liền. Kiều Phong vận nội lực ra bàn tay điểm vào hai huyệt tại đó, đồng thời điểm xuống huyệt "Trung ỷ" và "Dương đài" ở đầu gối. Toàn Quang Thanh đầu gối tê buốt, không tự chủ được nữa phải quỳ ngay xuống đất.

Các dân chúng Cái bang thấy Toàn Quang Thanh quỳ mọp, ai cũng cả kinh thất sắc, hồn vía lên mây, không biết làm thế nào nữa. Nguyên Kiều Phong quan sát vẻ mặt và lời nói, biết rằng cuộc biến loạn này là do Toàn Quang Thanh chủ mưu. Nếu không kiềm chế ngay được y thì hoạ loạn chẳng nhỏ.

Giả tử tuyên bố tội ác y lên rồi mới động thủ thì Bang chúng bốn mặt, trừ có phân đà Đại Nghĩa còn ngoài ra đều bị Toàn Quang Thanh rử rê, nổi lên chống đối thì thật là khó lòng thu phục lại được. Mặt khác, bốn vị đại trưởng lão tiếp tay với Toàn Quang Thanh thì lại lâm vào thế mình ít địch nhiều, chống sao lại.

Vì thế mà Kiều Phong giả vờ đối thoại với Tứ lão, thừa cơ Quang Thanh không kịp đề phòng, giữ ngay y và điểm huyệt, đẩy địch vào tình thế mất người cầm đầu. Người ngoài trông vào dường như không có việc gì xảy ra, mà kỳ thực ông đã vận dụng hết tinh hoa về võ học mới hành động chớp nhoáng như vậy được.

Giả tử mà trở tay ra không nắm được Toàn Quang Thanh hoặc nắm sai huyệt một chút, y vẫn vận động được kinh lực vào đầu gối để xung kích, thì những đồng mưu với y sẽ ra tay cứu viện, không thể nào khỏi xảy ra cuộc tranh đấu. Đàng này, ông làm cho Toàn Quang Thanh tự nhiên phải quỳ xuống một cách êm thấm. Người ngoài trông thấy tưởng y tự đầu hàng, rồi tự nhiên bè đảng cũng không dám ho he gì nữa. Kiều Phong lại xoay người về phía y, tay trái khẽ vỗ vào vai y, nói:

-Kể ra thì cũng không cần phải quy lụy làm chi. Tuy người đã biết lỗi nhưng tội tạo phản quyết không tha thứ được, thông thả rồi sẽ làm tới, chưa vội gì.

Ông vừa nói vừa sẽ huých khuỷu tay phải điểm vào á huyệt để khoá miệng y vì ông biết Toàn Quang Thanh là một gã xảo biện, nếu còn để y nói năng dụ hoặc bang chúng thì mầm loạn lại nẩy lên. Đây không phải là Kiều Phong hành động man trá. Nên biết rằng ông lâm vào tình trạng nguy cơ đang rình rập cả bốn mặt,

nếu không thi hành thủ đoạn quyết đoán thì không xong. Kiều Phong kiểm chế được Toàn Quang Thanh rồi để y gục đầu quỳ đó rồi cả tiếng hạ lệnh:

-Trương Toàn Tường! Người dẫn đường cho Đại Nghĩa đã chúa đi mời cả những vị truyền công chấp pháp đưa về đây. Người phải tuân theo hiệu lệnh ta mà làm cho nên việc thì tội người mới được giảm khinh. Ngoài ra, các người khác, bất luận là ai đều phải ngồi cả xuống chứ không được đứng.

Trương Toàn Tường vừa sợ vừa mừng vâng dạ luôn miệng.

-----oO-----